

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Η Ιστορία

Πλάτωνας

Μια πόλη αξεπέραστου μεγαλείου

Χιλιάδες χρόνια μετά την υποτιθέμενη καταβύθισή της στα κρύα και σκοτεινά νερά του Ατλαντικού Ωκεανού, η νησιωτική ήπειρος της Ατλαντίδας, εξακολουθεί να επιβιώνει σαν ένα από τα πιο βασανιστικά αινίγματα της ιστορίας. Αν πράγματι ένας τέτοιος κόσμος υπήρξε, τότε η Ατλαντίδα ήταν ένας πολιτισμός που δεν γνώρισε όμοιό του πριν ή μετά. Δίκαια ταυτίζεται με τον χαμένο παράδεισο, και κάθε όραμα ομορφιάς, ακόμα και σήμερα, έχει εκεί τις υποσυνειδητές ρίζες του.

Σύμφωνα με την περιγραφή που διέδωσε ο Πλάτωνας, η Ατλαντίδα ήταν μια χώρα όπου ικανοί γεωργοί καλλιεργούσαν ευωδιαστά περιβόλια και όπου αφθονούσαν τα άγρια ζώα, μεταξύ των οποίων και μεγάλος αριθμός ελεφάντων. Η πρωτεύουσα της ήταν δακτυλοειδής:

Σοφία πέρα από τα έθνητα

Το πνευματικό κέντρο της Ατλαντίδας ήταν ο ναός του Ποσειδώνα. Εδώ συγκεντρώνονταν οι κυβερνήτες της χώρας για να συντάξουν τους νόμους τους.

Ο ναός αποτελούσε μια εκπληκτική απόδειξη της μεγάλης ικανότητας των Ατλάντειων στην κατεργασία των μετάλλων. Περιβαλλόταν από ένα χρυσαφένιο τείχος και το εξωτερικό του κτιρίου, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ήταν καλυμμένο με ασήμι, εκτός από τα σημεία της οροφής που ήταν από χρυσό. Όσο για το εσωτερικό, το ταβάνι ήταν από ελεφαντόδοντο... στολισμένο με χρυσό, ασήμι και ορείχαλκο. Ένα τεράστιο χρυσό άγαλμα του Ποσειδώνα, που τον απεικόνιζε να οδηγεί έξι φτερωτά άλογα, κυριαρχούσε στην κεντρική αίθουσα του ναού, ενώ στις διάφορες κόγχες βρίσκονταν αγάλματα θαλάσσιων νυμφών.

Ο ανώτερος βασιλιάς της Ατλαντίδας και τα εννιά αδέρφια του, πρίγκιπες εννέα άλλων επαρχιών, συγκεντρώνονταν κάθε πέντε με έξι χρόνια σ' αυτό τον επιβλητικό βωμό. Αφού θυσιάζαν έναν ταύρο σαν προσφορά στους θεούς, οι κυβερνήτες μαζεύονταν γύρω στη μισοσβησμένη πυρά και συνεδρίαζαν. Τις αποφάσεις τους τις κατέγραφαν πάνω σε έναν χρυσό πίνακα. Κυβερνώμενος με σοφία, ο λαός της Ατλαντίδας ζούσε αρμονικά. Για πολλές γενιές, γράφει ο Πλάτωνας, η καρδιά τους ήταν ειλικρινής και ευγενική και εξέφραζαν καλοσύνη μαζί με σοφία.

Μία φοβρή και αποτρόπαιη μέρα

Στο αποκορύφωμα της δόξας της, (9.200 χρόνια πριν από τη γέννηση του Πλάτωνα) η νησιωτική αυτοκρατορία της Ατλαντίδας κυριαρχούσε στο μεγαλύτερο μέρος της Μεσογείου. Τότε, πάνω απ' όλα

(γράφει ο Πλάτωνας)

, φαίνονταν υπερβολικά όμορφοι και ευλογημένοι. Όπως, οι φιλοδοξία και δύναμη.

Η απεριόριστη πολυτέλεια είχε παίξει τον φθοροποιό ρόλο της. Οι Ατλάντειοι δεν εκτιμούσαν πια το ψυχικό μεγαλείο περισσότερο από τον υλικό πλούτο. Το θείο μέρος τους έγινε αμυδρό και αδύνατο καθώς αναμιγνύοταν πολύ συχνά με μεγάλο μέρος θνητότητας.

Έτσι οι Ατλάντειοι, ανίκανοι να σηκώσουν το βάρος των αποκτημάτων τους, έχασαν την αρετή τους. Και τώρα έφτιαχναν πολυάριθμο στρατό για να κατακτήσουν την Αθήνα και τα μέρη της Ανατολής που είχαν ξεσηκωθεί εναντίον τους.

Όμως ο Δίας, ο αρχηγός των Θεών, εξαπέλυσε ένα δικό του χτύπημα μια τιμωρία αφάνταστα ολοκληρωτική: (Συνέβησαν φοβεροί σεισμοί και κατακλυσμοί, και μια φοβερή μέρα και νύχτα τους βρήκε, όταν... το νησί της Ατλαντίδας... το κατάπιε η θάλασσα και χάθηκε). Ο Πλάτωνας αμφέβαλλε για το αν θα βρισκόταν ποτέ κανένα ίχνος της χαμένης χώρας. Ο ωκεανός στο σημείο εκείνο, γράφει, έχει γίνει αδιαπέραστος από τη λάσπη και είναι δύσκολο να ερευνηθεί.

Από τότε η Ατλαντίδα παραμένει βυθισμένη στα σκοτεινά νερά του θρύλου...

Οι βασιλείς του Φωτός, αποχώρισαν οργισμένοι... οι πράξεις των ανθρώπων έχουν γίνει μαύρες, ώστε η Γη να τρέμει από τη μεγάλη αγωνία της. Οι γαλάζιοι θρόνοι μένουν κενοί. Ποιοί από τους Καστανόχρωμους, ποιοί από τους Κόκκινους ή από τους Μαύρους μπορούν να καθίσουν στους θρόνους του Ευλογημένου, στους θρόνους της Γνώσης και της Ευσπλαχνίας; Ποιοί μπορούν να κρατήσουν το άνθος της δύναμης, το φυτό με το χρυσό μίσχο και το γαλάζιο λουλούδι;

Στη μυστική αίθουσα του ναού του Ποσειδώνα με τους εβένινους κίονες και στις χρυσοστόλιστες οροφές, στέκουν σοβαρές και αμίλητες. Γνωρίζουν καλά πως όλα έχουν τελειώσει τίποτα δεν μπορεί να σώσει τη χώρα από την καταδίκη της. Πριν από λίγες ώρες ήρθε το μήνυμα από το μεγάλο βασιλιά με το ακτινοβόλο πρόσωπο. **Έστειλε τα αερόπλοια** με έμπιστους ανθρώπους σε όλους τους αρχηγούς, δίνοντάς τους τις τελευταίες οδηγίες:

Ετοιμαστείτε. Μαζέψτε τους ανθρώπους του Αγαθού Νόμου και διασχίστε τη χώρα όσο είναι ακόμα ξηρά. Οι Κύριοι της θύελλας πλησιάζουν. Μια νύχτα και δυο μέρες μόνο θα ζησουν σ'αυτή την υπομονετική χώρα οι Κύριοι του Σκοτεινού Προσώπου, έπειτα θα βυθιστούν μαζί της. Οι υπόγειοι Κύριοι των Πυρών ετοιμάζουν τα μαγικά όπλα τους... Χρησιμοποιήστε κι εσείς τη δική σας μαγική δύναμη. Κάθε Κιτρινοπρόσωπος ας κοιμήσει κα'θε Μαυροπρόσωπο, ώστε ακόμα και εκείνοι να αποφύγουν τον πόνο και την οδύνη. Κάθε πιστός των ηλιακών θεών ας παραλύσει τους πιστούς των σεληνιακών θεών, εκτός από εκείνους που πρέπει να σωθούν ή να υποφέρουν. Κάθε Κιτρινοπρόσωπος ας προσφέρει το νερό της ζωής του στα αμιλούντα ζώα των Μαυροπρόσωπων για να μην ξυπνήσουν τους κυρίους τους. Η ώρα έφτασε, η μαύρη νύχτα είναι έτοιμη ...Το πεπρωμένο τους ας εκπληρωθεί. Είμαστε υπηρέτες των μεγάλων Τεσσάρων. Είθε οι βασιλείς του φωτός να επιστρέψουν!

Και το χρονικό, που αφηγείται τις τελευταίες στιγμές της Ατλαντίδας, συνεχίζει: Αυτά ήταν τα λόγια των αγγελιοφόρων, και όταν οι βασιλείς συγκεντρώθηκαν για τελευταία φορά τα νερά είχαν κιόλας κινηθεί. Αλλά οι δίκαιοι, ειδοποιημένοι εγκαίρως είχαν φτάσει σε ξερές χώρες πέρα από το σημάδι του νερού. Οδηγήθηκαν στις χώρες της Ανατολής και του Βορρά. Τα αστέρια έπεφταν βροχή στις χώρες των Μαυροπρόσωπων, αλλά αυτοί κοιμούνταν. Τα ομιλούντα ζώα, οι φυλακές τους, έμεναν σιωπηλά. Οι Υπόγειοι Κύριοι περίμεναν τις εντολές, αλλά αυτές δεν έρχονταν, γιατί οι κύριοί τους κοιμότανε. Τα νερά σηκώθηκαν και κάλυψαν τις κοιλάδες από μια άκρη της γης έως την άλλη. Τα υψίπεδα και οι αντίποδες παρέμειναν στεγνά. Εκεί κατοίκησαν με το βαθύ βλέμμα....

Όταν οι Κύριοι των Σκοτεινοπρόσωπων ξύπνησαν και **αναζήτησαν τα ιπτάμενα οχήματά τους**, είδαν ότι έλειπαν. Μερικοί από τους ισχυρότερους μάγους του Σκοτεινοπρόσωπου, που ξύπνησαν νωρίτερα από τους άλλους, καταδίωξαν εκείνους που είχαν πάρει τα αερόπλοια τους. Σαν το δράκοντα που αναδιπλώνει αργά το σώμα του, έτσι και οι γιοί των ανθρώπων, οδηγούμενοι από τους Γιούς της Σοφίας άνοιξαν τις πτυχές τους σαν ένα ρυάκι γλυκού νερού... Πολλοί άτολμοι ανάμεσά τους χάθηκαν αλλά οι περισσότεροι σώθηκαν. Όμως οι διώκτες ήταν πάνω από το νερό, τους κυνήγησαν για τρία σεληνιακά τέρμινα, μέχρις ότου τελικά τους έφτασε τα ανερχόμενο νερό και χάθηκαν όλοι, γιατί το έδαφος υποχωρούσε κα'τω από τα πόδια τους και η γη αγκάλιασε εκείνους που την είχαν βεβηλώσει...

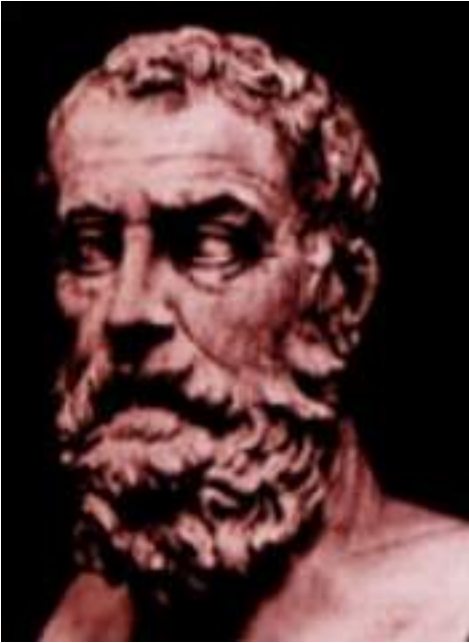
Έτσι περιγράφει το αρχαίο χρονικό το τέλος της μεγάλης ηπείρου της Ατλαντίδας. Σύμφωνα με διάφορες μαρτυρίες η ήπειρος αυτή εκτεινόταν κάποτε πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια, στη θέση που τώρα βρίσκεται ο Ατλαντικός ωκεανός. Απ'όλους τους μυστηριώδεις τόπους της γής, η Ατλαντίδα είναι εκείνη που γοητεύει περισσότερο και εξάπτει τη φαντασία των ανθρώπων, γιατί ο θρύλος της είναι συνδεδεμένος με την ανάμνηση μιας Εδέμ, ενός παραδείσου πνευματικού και υλικού που τώρα αναπαύεται στα σκουροπράσινα βάθη του ωκεανού...

Εκτός από τα αρχαία σχόλια που ήδη αναφέραμε και που η πηγή τους, όπως μας λέει η Ε. Π. Μπλαβάτσκι, είναι τα αρχεία των μυημένων εκείνης της φυλής τα οποία σώζονται σε μυστικές κρύπτες, υπάρχουν και αρκετές άλλες αναφορές και διηγήσεις για την Ατλαντίδα που προέρχονται από πηγές πολύ πιο αποδεκτές από το μέσο αναγνώστη και τον σκεπτικιστή. Η πρώτη γνωστή αναφορά για την Ατλαντίδα και τον πολιτισμό της μας δίνεται από τον Πλάτωνα, ο οποίος έζησε από το 428 έως το 348 π.Χ. Οι διάλογοι στους οποίους κάνει αναφορές για την Ατλαντίδα είναι ο Τιμαίος και κυρίως ο Κριτίας. Η ιστορία της χαμένης ηπείρου εξιστορείται από τον Κριτία, όπως την είχε ακούσει από συγγενείς του μεγάλου πολιτικού και νομοθέτη Σόλωνα, όταν ο τελευταίος είχε επισκεφτεί την Αίγυπτο.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τους ιερείς της Αιγύπτου που αφηγήθηκαν την ιστορία στον Σόλωνα, κάποτε οι πρόγονοι των Αθηναίων είχαν νικήσει ένα έθνος άγριο και δυνατό, που ερχόταν πέρα από τις Στήλες του Ηρακλή, από μια νήσο μεγαλύτερη από τη Βόρεια Αφρική και τη Μικρά Ασία μαζί, δηλαδή από μια ήπειρο που περιλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος του γνωστού τότε κόσμου. Στην ήπειρο αυτή είχε εμφανιστεί μια μεγάλη και εκπληκτική δύναμη, η Ατλαντίδα, οι βασιλείς της οποίας άπλωσαν την επιρροή τους στη Μεσόγειο μέχρι την κεντρική Ιταλία και την Αίγυπτο. Οι Ατλάντειοι ήταν φιλόδοξοι και επιδίωκαν την κυριαρχία του κόσμου. Αλλά οι γενναίοι προπάτορες των Αθηναίων κατάφεραν να νικήσουν το στρατό των Ατλάντειων στη διάρκεια μιας μεγάλης μάχης και να αναχαιτίσουν την ορμή τους, ελευθερώνοντας όσους βρίσκονταν ανατολικά των Στηλών του Ηρακλέους. Λίγο καιρό αργότερα συνέβησαν βίαιοι σεισμοί και καταλυσμοί που κατέστρεψαν τους πρώτους Αθηναίους και βύθισαν ολόκληρη την ήπειρο της Ατλαντίδας κάτω από τα νερά της θάλασσας εξαφανίζοντάς την ολοκληρωτικά μέσα σε μια μέρα και μια νύχτα.

Οι Αγύπτιοι ιερείς πληροφόρησαν επίσης τον Σόλωνα πως τέτοιες καταστροφές ήταν αρκετά συνηθισμένες και πως αντίθετα με τους Έλληνες, που είχαν χάσει τα αρχεία της προϊστορίας τους, η Αίγυπτος προστατεύθηκε από τέτοιες καταστροφές χάρις στις πλημμύρες του Νείλου, και έτσι μπόρεσε να διατηρήσει τα αρχεία και τη γνώση των αρχαίων πολιτισμών.

Σόλωνας

Η χρυσή πολιτεία

Σύμφωνα με τη διήγηση του Σόλωνα η καταγωγή της Ατλαντίδας ήταν πολύ αρχαία, και αναγόταν στην εποχή που οι θεοί μοίρασαν τη γη μεταξύ τους. Ο θεός Ποσειδώνας διάλεξε μια όμορφη και πλούσια ήπειρο με πολλά νησιά. Εκεί, με τη σύζυγό του Κλειτώ, γέννησε πέντε ζευγάρια διδύμων. Το πρώτο παιδί ήταν ο Άτλας, από τον οποίο πήραν το όνομά τους η ήπειρος και ο ωκεανός που την περιέλαβε.

Ο Ποσειδώνας χώρισε την Ατλαντίδα σε δέκα τμήματα. Στον Άτλαντα έδωσε το μεγαλύτερο και καλύτερο μέρος, ορίζοντας τον κυβερνήτη των αδελφών του, οι οποίοι εξουσίαζαν τα υπόλοιπα τμήματα. Η Ατλαντίδα ήταν μια χώρα με μεγάλες πεδιάδες και με άφθονη χλωρίδα και πανίδα. Το υπέδαφος ήταν γεμάτο με χρυσάφι, ασήμι και άλλα μέταλλα, μεταξύ των οποίων και ένας μυστηριώδης ορειχαλκος, για τον οποίο ο Πλάτωνας γράφει

ότι άστρφτε σαν φλόγα.

Στο νότιο άκρο της ηπειρου οι βασιλεις έκτισαν μια μεγαλοπρεπή πόλη αντάξια της δύναμης και του πλούτου της χώρας, την οποία και καλώπιζαν συνεχώς, προσπαθώντας ο καθένας να ξεπεράσει τον προηγούμενο. Η πόλη ονομάστηκε Ατλαντίδα και περιβαλλόταν από ομόκεντρους δακτύλιους ξηράς και νερού.

Στο κέντρο, πάνω στον ψηλό λόφο όπου ο Ποσειδώνας με την Κλειτώ είχαν γεννησει τον 'τλαντα και τους δίδυμους αδελφούς του, οι Ατλάντειοι ανέγειραν έναν τεράστιο ναό προς τιμήν του θεού. Μέσα στο ναό υπήρχε το άγαλμα του θεού που τον παρίστανε να οδηγεί ένα χρυσό άρμα μέσα στη θάλασσα συντροφιά με δελφίνια. Στην πόλη υπήρχαν πηγές με ζεστό και κρύο νερό, μερικές για τη χρήση του βασιλιά και άλλες για τους πολίτες, καθώς και για τα μεταφορικά ζώα. Οι εξωτερικοί δακτύλιοι της πόλης περιλάμβαναν ιπποδρόμια και κατοικίες πολιτών. Τα εσωτερικά λιμάνια ήταν γεμάτα πολεμικά σκάφη.

Για αρκετές γενιές οι δέκα βασιλεις κυβέρνησαν τις χώρες τους υπακούοντας πάντα στους απαράβατους νόμους που είχαν τεθεί από τον Ποσειδώνα, αιώνες πριν. Κατά διαστήματα πέντε και έξι ετών οι μονάρχες συναντούνταν και εκτελούσαν μια μεγαλοπρεπή και περίπλοκη τελετουργία, στη διάρκεια της οποίας θυσιαζόταν ένας άγριος ταύρος με το αίμα του οποίου βάφονταν οι ιερές μπρούτζινες στήλες του ναού. Έπειτα οι βασιλεις ντυμένοι με επίσημα ενδύματα συζητούσαν για τα διάφορα προβλήματα που είχαν τυχόν παρουσιαστεί και κατέγραφαν τα συμπεραματά τους σε χρυσούς πίνακες.

Οι απόγονοι των Ατλαντέων

Η ήπειρος αυτή, την οποία οι Μπρασό και ντε Πλονζόν την τοποθετούν στον Κόλπο του Μεξικού και στη δυτική Καραϊβική, παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με την Ατλαντίδα. Όπως και η χαμένη ήπειρος του Πλάτωνα, έτσι κι αυτή αποτελείται από δέκα χωριστά βασίλεια και είχε καταστραφεί, σύμφωνα με τα αρχεία των Μάγια, πριν από 8.000 χρόνια περίπου.

Τα στοιχεία αυτά συμφωνούν με τα όσα συναντάμε αργότερα σε έργα διάφορων αποκρυφιστών και θεοσοφιστών σχετικά με την Ατλαντίδα.

Για παράδειγμα, στα έργα της Ε. Π. Μπλαβάτσκου αναφέρονται αρκετά πράγματα για τον πολιτισμό της Ατλαντίδας και τις φυλές της, μεταξύ των οποίων και το γεγονός ότι οι Ατλάντειοι που σώθηκαν από την καταστροφή διέφυγαν σε διάφορα μέρη του κόσμου και εκεί ίδρυσαν νέους πολιτισμούς. Η φυλή των Ατλάντειων ήταν χωρισμένη σε υποφυλές. Από αυτές η έβδομη υποφυλή κατέφυγε στα υψίπεδα της Ασίας όταν έφτασε το τέλος της Ατλαντίδας και από εκεί κατέβηκε στην ήπειρο και τα νησιά της Ευρώπης, όταν άρχισαν να αναδύονται από τη θάλασσα εγκαθιστώντας εκεί αποικίες. Αυτοί ήταν που διέδωσαν τον πολιτισμό στους αρχαίους Έλληνες και τους Αιγύπτιους και απ'αυτούς προήλθαν οι Φοίνικες και οι βόρειες φυλές.

Στο απώτατο παρελθόν, ο πολιτισμός της Ατλαντίδας ήταν πολύ ανώτερος από κάθε άλλον πολιτισμό που υπήρξε πριν ή μετά από αυτή. Ακόμα και οι εκφυλισμένοι απόγονοι των Ατλάντειων, το έθνος της Ατλαντίδας του Πλάτωνα, ήταν εκείνοι που έχτισαν τις πρώτες πυραμίδες στην Αίγυπτο και σίγουρα πολύ πριν από την έλευση των "Ανατολικών Αιθίοπων", όπως ονομάζει τους Αιγύπτιους ο Ηρόδοτος. Οι πρώτοι Αιγύπτιοι χωρίζονται

από τους τελευταίους Ατλάντειους με αμέτρητες εποχές. Οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι κατάγονται από μια ξένη φυλή και εγκαταστάθηκαν στην Αίγυπτο πριν από 400.000 χρόνια, αλλά οι μύστες τους, διατήρησαν όλα τα αρχεία.